

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 czerwca 2016r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSO Izabela Dehmel

Protokolant: p.o. staż. Katarzyna Głowacka

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Poznań Stare Miasto w Poznaniu Przemysława Tomankiewicza

po rozpoznaniu w dniu 01.10.2014r., 02.06.2015r., 04.03.2016r., 08.04.2016r., 16.05.2016r i 30.05.2016r. na rozprawie

sprawy **J. D. (1)**

ur. (...) w W.

syna E. i T. zd. D.

oskarżonego o to, że:

w okresie od dnia 6 września 2012 r. do dnia 20 września 2012 r. w G. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prokurentem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przy ul. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonych mu na podstawie umów leasingu operacyjnego rzeczy ruchomych w postaci samochodów osobowych o łącznej wartości 784.500,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) oraz (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), w tym:

- na podstawie umowy leasingu operacyjnego Nr (...) z dnia 16 maja 2011 roku zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) o wartości 195.000,00 zł, - na podstawie umowy leasingu operacyjnego Nr (...) z dnia 25 maja 2012 r. zawartej z leasingodawcą (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki B.(...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości 196.500,00 zł,

- na podstawie umowy leasingu operacyjnego Nr (...) z dnia 11 czerwca 2012 r. zawartej z leasingodawcą (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości 393.000,00 zł, gdyż po wypowiedzeniu ww. umów leasingu przez leasingodawców nie dokonał zwrotu ww. rzeczy stanowiących przedmiot ww. umów, stanowiących własność leasingodawców, przy czym czynu tego dopuścił się co do mienia o znacznej wartości

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

1. Uznaje oskarżonego **J. D. (1)** za winnego tego, że w dniu 14 lutego 2013 roku w G., będąc prokurentem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przy ul. (...) przywłaszczył powierzoną mu na podstawie zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 16 maja 2011 roku rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) o wartości około 195.000 zł czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. tj. przestępstwa z art. 284 §2 k.k. i za to na podstawie art. 284 §2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.

2. Uznaje oskarżonego **J. D. (1)** za winnego tego, że w dniu 09 października 2012 roku w G., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc prokurentem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przy ul.

(...) przywłaszczył powierzoną mu na podstawie zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 25 maja 2012 r. rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki B. (...) o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości około 196.500 zł oraz powierzoną mu na podstawie zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 11 czerwca 2012 r. rzecz ruchomą w postaci samochodu osobowego marki B. (...) o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości około 393.000 zł przy czym czynu tego dopuścił się co do mienia znacznej wartości, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w W. tj. przestępstwa z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 294 §1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 §2 k.k. karę 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.

3. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzone w punkcie 1 i 2 jednostkowe kary pozbawienia wolności i grzywny łączy i wymierza oskarżonemu J. D. (1) karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 (trzysta) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna wynosi 20 (dwadzieścia) zł.

4. Na podstawie § 14 ust. 2 pkt 5, § 16 i §2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18.09.2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (DZ.U nr 163 poz. 1348) w zw. z § 22 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015.1801) przyznaje adw. P. L. kwotę 1.328 zł brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

5. Na podstawie art. 624 §1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. 83 nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych i nie wymierza mu opłaty.

SSO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. D. (1) jest prokurentem samoistnym (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przy ul. (...) wpisanej do KRS po numerem (...). Jedynym udziałowcem Spółki jest syn J. D. (1)– J. D. (2), który do dnia 13 lipca 2011 roku pełnił funkcję Prezesa Zarządu Spółki. W lipcu 2011 roku J. D. (1) objęcie funkcji Prezesa Zarządu Spółki (...) zaproponował koledze J. D. (2)– D. K.. D. K. miał wtedy wykształcenie średnie w zawodzie technik BHP, był osobą bezrobotną, utrzymywał się z prac dorywczych i chcąc zdobyć doświadczenie i środki finansowe zgodził się na propozycję J. D. (1). Osobą faktycznie zarządzając Spółką i podejmującą wszystkie decyzje był J. D. (1). D. K. nie był informowany o sprawach Spółki, nie świadczył pracy, nie podejmował decyzji, nie miał dostępu do rachunków bankowych, jak również nie otrzymywał żadnego wynagrodzenia.

Przedmiotem działalności Spółki, zgodnie z wpisem do KRS jest sprzedaż detaliczna paliw, sprzedaż detaliczna i hurtowa pojazdów mechanicznych, obsługa i naprawa pojazdów mechanicznych, sprzedaż detaliczna i hurtowa części i akcesoriów do pojazdów mechanicznych, sprzedaż hurtowa paliw stałych, ciekłych, gazowych oraz produktów ropopochodnych, sprzedaż detaliczna w niewyspecjalizowanych sklepach z przewagą żywności, napojów i wyrobów tytoniowych, sprzedaż detaliczna artykułów medycznych i ortopedycznych, sprzedaż detaliczna kosmetyków i artykułów toaletowych, sprzedaż detaliczna wyrobów farmaceutycznych, sprzedaż detaliczna napojów alkoholowych i bezalkoholowych, sprzedaż detaliczna wyrobów tytoniowych, sprzedaż detaliczna książek, gazet i artykułów piśmienniczych, towarowy transport drogowy pojazdami specjalizowanymi, towarowy transport drogowy pojazdami nie specjalizowanymi, wynajem samochodów ciężarowych z kierowcą, leasing finansowy, wynajem samochodów osobowych i reklama.

W dniu 16 maja 2011r. J. D. (1) jako prokurent (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) umowę leasingu operacyjnego nr (...). Przedmiotem umowy był samochód osobowy marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) o wartości 243.600 zł brutto.

Umowa leasingu została zawarta na czas oznaczony – 59 miesięcy, a przedmiot leasingu został wydany J. D. (1). Integralną część umowy leasingu stanowiły ogólne warunki umowy leasingu (zwane dalej: OWU), z których treścią J. D. (1) zapoznał się przy podpisywaniu umowy leasingu, zaakceptował je, podpisał oraz jej odpis odebrał od Finansującego. Zgodnie z § 35 ust. 1 i 2 OWU (...) Sp. z o.o. jako Finansujący w przypadku opóźnienia z zapłatą co najmniej jednej raty wynagrodzenia lub innych należności wynikających z umowy leasingu miał obowiązek wyznaczenia na piśmie dodatkowego terminu do zapłacenia zaległości wraz z odsetkami do dnia zapłaty, z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu tego terminu Finansujący ma prawo wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, a przedmiot leasingu odebrać Korzystającemu. Równocześnie ze złożeniem oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu Finansujący uprawniony jest do odebrania przedmiotu leasingu, również za pośrednictwem osób trzecich, a także podjęcia innych działań niezbędnych dla ochrony swoich praw. Z kolei zgodnie z § 35 ust. 6 c OWU rozwiązanie umowy leasingu jest równoznaczne z prawem żądania przez Finansującego zwrotu przedmiotu leasingu w terminie i do miejsca wskazanego przez Finansującego albo wydania go upoważnionym przez Finansującego osobom trzecim, przy czym wybór formy realizacji powyższego uprawnienia należy do Finansującego. Natomiast w myśl §35 ust. 10 OWU Korzystający zobowiązuje się zwrócić przedmiot leasingu Finansującemu lub osobie trzeciej przez niego upoważnionej. Zgodnie z treścią umowy leasingowej właścicielem przedmiotu leasingu w okresie jej trwania pozostawał Leasingodawca.

Po zawarciu umowy leasingu operacyjnego nr (...) do końca 2011 roku (...) Sp. z o.o. regularnie płaciła raty leasingowe, po czym zaprzestała wywiązywania się z zawartej umowy. W związku z opóźnieniami i brakiem płatności (...) Sp. z o.o. kilkakrotnie wzywała Leasingobiorcę do uiszczenia zaległości, ostatnie wezwanie do zapłaty z dnia 06 lipca 2012r. wysłane zostało w dniu 11 lipca 2012r. (k. 581). (...)Sp. z o.o. wezwana została do zapłaty kwoty 9.865,58 zł w terminie do dnia 20 lipca 2012r. z zastrzeżeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu do zapłaty umowa leasingu może być wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym. Po wyznaczonym terminie nie nastąpiła żadna wpłata tytułem spłaty zadłużenia, jak również bieżących należności. Z uwagi na niewywiązywanie się przez (...) Sp. z o.o. z warunków umowy leasingu (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 28 sierpnia 2012r. na podstawie wypowiedzenia nr (...) wypowiedziała umowę leasingu operacyjnego nr (...), jednocześnie wezwwała do zapłaty kwoty 19.894,18 zł tytułem opłat wymagalnych do dnia rozwiązania umowy, innych opłaty leasingowych i kosztów wynikających z umowy leasingu – łącznie z należnymi odsetkami w wysokości określonej w OWU z tytułu nieterminowych płatności oraz zwrotu przedmiotu leasingu tj. samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) wraz z wyposażeniem dodatkowym i dokumentacją upoważnionym przedstawicielom (...) Sp. z o.o. w dniu wręczenia niniejszego pisma lub jego natychmiastowego zwrotu we własnym zakresie do magazynu znajdującego się w (...), (...)-(...) W., ul. (...) na własny koszt i ryzyko. Nadto wskazano, że brak zapłaty wskazanych należności spowoduje natychmiastowe skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, a niedokonanie zwrotu przedmiotu leasingu skutkować będzie skierowaniem doniesienia o popełnieniu przestępstwa do właściwej prokuratury lub jednostki policji (k. 312). Wypowiedzenie umowy leasingu zostało doręczone w dniu 06 września 2012r. na adres wskazany do doręczeń: (...)-(...) G., ul. (...). i zostało odebrane przez J. D. (2). W dniu 28 sierpnia 2012r. w związku z wypowiedzeniem umowy leasingu nr (...) na podstawie zlecenia windykacyjnego nr (...) Sp. z o.o. zleciła Centrum (...) Sp. z o.o. (dalej (...)) wykonanie czynności w postaci negocjacji z Leasingobiorcą w sprawie niezwłocznej zapłaty należności w wysokości 19.894,18 zł, doręczenia wypowiedzenia oraz odebrania przedmiotu leasingu i zabezpieczenia go do czasu spłaty zadłużenia (k. 314).

W dniu 04 września 2012r. przedstawiciel (...) R. K. , na podstawie pełnomocnictwa do czynności windykacyjnych z dnia 20 lipca 2012r. udał się pod adres wskazany jako adres dla doręczeń (...) Sp. z o.o. oraz adres zamieszkania Prokurenta J. D. (1) tj. G., ul. (...). Na miejscu zastał J. D. (2), który poinformował, że ojciec przebywa obecnie w USA i najprawdopodobniej wróci do Polski w październiku 2012r. R. K. poinformował J. D. (2) o wysokości zadłużenia i wypowiedzeniu umowy leasingu w przypadku nieuregulowania zaległości, jednocześnie J. D. (2) oświadczył, że o

powyższym powiadomi J. D. (1). W dniu 05 września 2012r. z R. K. skontaktował się J. Ż. prowadzący Kancelarię (...), który poinformował, że jest pełnomocnikiem (...) Sp. z o.o., w związku z czym został zobowiązany do przedłożenia pełnomocnictwa, czego nie uczynił. W dniu 07 września 2012r. R. K. ponownie udał się do G. na ul. (...), jednakże nie został nikogo, nie udało mu się również skontaktować telefonicznie z przedstawicielami (...) Sp. z o.o. W dniu 13 września 2012r. z R. K. skontaktował się telefonicznie J. D. (2), który poinformował go, że pełnomocnikiem (...) Sp. z o.o. odnośnie umowy leasingu nr (...) jest J. Ż. prowadzący Kancelarię (...). W związku z uzyskaną informacją R. K. skontaktował się telefonicznie z J. Ż. chcąc umówić się na spotkanie, jednakże ten poinformował go, że skontaktuje się bezpośrednio z (...) Sp. z o.o. W tym samym dniu J. Ż. skontaktował się telefonicznie z pracownikiem (...) Sp. z o.o. – M. P. i umówił się na spotkanie na dzień 19 września 2012r. w siedzibie Spółki w W. przy ul. (...). W dniu 19 września 2012r. J. Ż. nie stawił się na umówione spotkanie w siedzibie (...) Sp. z o.o. oraz nie poinformował o przyczynach niestawiennictwa.

W dniu 16 grudnia 2012r. J. D. (1) udzielił prof. dr. J. Ż. z Kancelarii (...) w Ł. pełnomocnictwa do reprezentowania jego osoby w (...) w sprawie zawarcia umowy ugody dotyczącej wypowiedzenia umowy leasingu nr (...) (k. 1424). Następnie w dniu 18 stycznia 2013r. J. Ż., działając jako pełnomocnik (...) Sp. z o.o. skierował do (...) Sp. z o.o. wnioski o wznowienie umowy leasingu nr (...) z dnia 16 maja 2011r. i zawarcie umowy ugody na warunkach, iż zadłużenie zostanie spłacone w siedmiu ratach po trzy tysiące każda wraz z należnymi odsetkami, a po spłaceniu zadłużenia leasingobiorca przestąpi do regularnej spłaty należnych rat. Jednocześnie pełnomocnik wniósł o zwolnienie (...) Sp. z o.o. z konieczności dostarczenia samochodu do magazynu znajdującego się w firmie (...), (...)-(...) W., ul. (...) w przypadku wznowienia umowy leasingu (k. 386). Pismem z dnia 21 stycznia 2013r. skierowanym do J. Ż. (...)Sp. z o.o. poinformował, że umowa leasingu nr (...) z dnia 16 maja 2011r. została wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym na podstawie wypowiedzenia z dnia 28.08.2012r., które zostało skutecznie doręczone w dniu 06 września 2012r. i w związku z powyższym wezwał do zwrotu przedmiotu umowy w miejsce wskazane zgodnie z wypowiedzeniem w nieprzekraczalnym terminie do dnia 25 stycznia 2013r. (k. 385). W dniu 31 stycznia 2013r. J. Ż. skierował do (...) Sp. z o.o. wnioski o ponowne rozpatrzenie możliwości wznowienia umowy leasingowej (k. 384). W odpowiedzi na powyższy wniosek (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 08 lutego 2013r. podtrzymała swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 21 stycznia 2013r. i wezwała do natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy leasingu tj. samochodu osobowego B., (...), nr rej. (...), rok produkcji (...), zgodnie z wypowiedzeniem z dnia 28 sierpnia 2012r. Pismo zostało doręczone pracownikowi Kancelarii (...) w dniu 13 lutego 2013r. (k. 585, 586). Pomimo stanowiska (...) Sp. z o.o. J. D. (1) po dniu 13 lutego 2013r. nie zwrócił Leasingodawcy samochodu B. (...), nr rej. (...).

W związku z brakiem kontaktu ze strony Leasingobiorcy i niezwróceniem przedmiotu leasingu w dniu 14 stycznia 2013r. (...) złożyło w Prokuraturze Rejonowej Łódź – Śródmieście zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł. w dniu 23 grudnia 2013r. wydał postanowienie o żądaniu wydania przez J. D. (1) – prokurenta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) oraz o dokonaniu przeszukania w przypadku odmowy jego wydania. W dniu 24 lutego 2014r. funkcjonariusze policji z KPP w G.asp. sztab. Z. W., st. sierż. P. O. i sierż. M. S. (1) celem wykonania postanowienia o żądaniu wydania i zatrzymania rzeczy udali się do miejsca zamieszkania J. D. (1) w G. przy ul. (...) i wezwali go do dobrowolnego wydania samochodu B. (...), nr rej. (...). J. D. (1) oświadczył, że pojazd znajduje się na terenie posesji, jednakże odmówił jego wydania wskazując, iż dopiero dowiedział się o wypowiedzeniu umowy leasingu, jednocześnie wskazał, że przez swojego pełnomocnika złożył wniosek o wznowienie umowy leasingu oraz złożył wniosek o ustanowienie go dozorcą pojazdu. Z uwagi na złożone przez J. D. (1) oświadczenia nie dokonano przeszukania posesji i nie zabezpieczono samochodu B. (...), nr rej. (...). Następnie w dniach 31 marca 2014r., 11 kwietnia 2014r. i 25 kwietnia 2014r. funkcjonariusze KPP w G. udali się do miejsca zamieszkania J. D. (1) w G. przy ul. (...) celem zatrzymania przedmiotu leasingu, jednakże każdorazowo czynność nie została wykonana z uwagi na niemożność dostania się na posesję.

Od dnia zawarcia umowy leasingu do dnia 06 września 2012r. tj. dnia doręczenia wypowiedzenia umowy leasingu nr (...) Sp. z o.o. dokonała wpłaty tytułem rat leasingu łącznej kwoty 90.052,82 zł (k. 980). W okresie od dnia 07

września 2012r. do dnia 12 lutego 2016r. (...) Sp. z o.o. tytułem spłaty zadłużenia wynikającego z umowy leasingu dokonała wpłat na łączną kwotę 1.666 zł, na dzień 12 lutego 2016r. zadłużenie z tytułu umowy leasingu nr (...) wynosi 345.736,14 zł (k. 1266).

We wrześniu 2012 roku wartość samochodu B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) wynosiła około 195.000 zł.

J. D. (1) pomimo wypowiedzenia umowy leasingu nie zwrócił Leasingodawcy samochód B. (...), nr rej. (...) i cały czas go użytkował. W dniu 08 grudnia 2015r. J. D. (1) i J. Ż. jechali samochodem B. (...), nr rej. (...) do B.. Na przyjeździe granicznym K. na granicy (...)w trakcie kontroli ujawniono, że samochód jest zarejestrowany jako poszukiwany, w związku z czym został zatrzymany na terytorium B., a następnie przekazany przedstawicielom (...) Sp. z o.o.

Następnie w 2012 roku J. D. (1) jako prokurent (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) dwie umowy leasingu operacyjnego, których przedmiotem były samochody osobowe. I tak w dniu 25 maja 2012r. zawarł umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód osobowy marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości 218.500 zł brutto, a w dniu 11 czerwca 2012 r. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości 435.690 zł brutto.

Obie umowy leasingu zostały zawarte na czas oznaczony – 59 miesięcy, a przedmioty leasingu zostały wydane oskarżonemu. Każdorazowo załącznik do umowy leasingu stanowiły ogólne warunki umowy leasingu operacyjnego, z których treścią J. D. (1) zapoznał się przy podpisywaniu każdej umowy leasingu, zaakceptował je, podpisał oraz ich odpis odebrał za każdym razem od Finansującego. Zgodnie z § 3 pkt 2a OWU (...) S.A. jako finansujący miał prawo wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym w przypadku, gdy leasingobiorca pozostaje w zwłoce w zapłacie wstępnej opłaty leasingowej lub jednej okresowej opłaty leasingowej i pomimo wyznaczenia przez finansującego na piśmie dodatkowego terminu siedmiu dni do zapłaty tych należności wraz z odsetkami nie uiścił ich. Z kolei zgodnie z § 3 pkt 4 OWU w przypadku wypowiedzenia umowy leasingu Leasingobiorca zobowiązany jest niezwłocznie, nie później niż w terminie wyznaczonym przez Finansującego, zwrócić kompletny przedmiot leasingu na swój koszt i ryzyko w miejsce wskazane przez Finansującego na terenie Polski wraz ze wszystkimi instrukcjami obsługi i innymi dokumentami związanymi z przedmiotem leasingu, wolny od wad fizycznych oraz oznaczeń Korzystającego. Niezależnie od tego Finansujący jest uprawniony do odbioru przedmiotu leasingu na koszt Korzystającego z miejsca znajdowania się przedmiotu leasingu bez potrzeby uzyskania odrębnej zgody Korzystającego. W przypadku uchybienia przez Korzystającego obowiązkowi zwrotu przedmiotu leasingu zapłaci on na rzecz Finansującego karę umowną w wysokości 1/15 ostatniej zafakturowanej okresowej opłaty leasingowej brutto za każdy dzień opóźnienia w zwrocie przedmiotu leasingu.

Zgodnie z treścią obu umów leasingowych właścicielem przedmiotów leasingu w okresie ich trwania pozostawał Leasingodawca.

(...) Sp. z o.o. uiściła opłaty wstępne, jednocześnie w dniu 07 sierpnia 2012r. uiszczona została kwota 3.000 zł stanowiąca niepełną ratę leasingową tytułem umowy nr (...), na poczet rat leasingowych tytułem umowy nr (...) nie dokonano żadnej wpłaty (k. 1271). W związku z powstałym zadłużeniem w dniu 20 sierpnia 2012r. wysłane zostało wezwanie do zapłaty z dnia 17 sierpnia 2012r. wzywające do zapłaty w terminie do dnia 27 sierpnia 2012r. kwoty 41.203,27 zł pod rygorem przedterminowego rozwiązania umów zgodnie z OWU (k. 161, 162). W związku z brakiem spłaty zadłużenia w dniu 12 września 2012 roku (...) S.A. złożyło oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu nr (...)i nr (...)wzywając do zwrotu w terminie do dnia 19 września 2012r. przedmiotów leasingu pod adres (...)-(...) R., ul. (...). Obie przesyłki zostały doręczone na wskazany w umowach adres do korespondencji – G. ul. (...), poprzez dwukrotne awizo i zwrócone do nadawcy w dniu 02 października 2012r. i ostatecznie zwrócone nadawcy w dniu 05 października 2012r. Zgodnie z art. 8 pkt 4 OWU korespondencja między stronami kierowana miała być na adresy stron wskazane w komparycji umowy leasingu lub na inny adres jeżeli zostanie wskazany przez stronę na piśmie jako adres do korespondencji. Korespondencję wysłaną na powyższy adres listem poleconym lub przesyłką kurierską uznaje się za doręczoną najpóźniej w siódmym dniu od daty jej nadania.

Po wypowiedzeniu umów leasingu pracownicy Działu Windykacji (...)S.A. kontaktowali się z J. D. (1) w celu wyegzekwowania zapłaty zaległości, następnie próbę kontaktu podjął D. M. – pracownik (...) S.A., który w imieniu Leasingodawcy podpisywał z nim umowy leasingu. J. D. (1) wiedząc od pracowników (...) S.A. o wypowiedzeniu umów leasingu zobowiązał się wobec D. M., że ureguluje zadłużenie, co było warunkiem ewentualnego wznowienia umów leasingu. I tak w dniu 21 września 2012r. (...) Sp. z o.o. dokonała wpłaty kwoty 3.000 zł tytułem umowy leasingowej nr (...), i kwoty 17.000 zł tytułem umowy leasingowej nr (...), w dniu 16 października 2012r. kwoty 1.500 zł tytułem umowy nr (...), w dniu 19.10.2012r. kwoty 10.000 zł tytułem zaliczki na zadłużenie wynikające z umów nr (...), w dniu 22 października 2012r. w kwoty 1.500 zł tytułem umowy nr (...), w dniu 26 października 2012r. kwoty 7.000 zł tytułem zaliczki na zadłużenie wynikające z umów nr (...), w dniu 15 listopada 2012r. kwoty 6.000 zł tytułem zaległości z umowy nr (...), w dniu 19 listopada 2012r. kwoty 208,21 tytułem noty odsetkowej IM (...) oraz umów nr (...) oraz w dniu 23 listopada 2012r. kwoty 5.000 zł tytułem umowy (...) i (...) (k. 98 – 107). Dokonane przez (...) Sp. z o.o. wpłaty nie pokrywały w całości powstałego zadłużenia w związku z czym nie było możliwe ewentualne wznowienie umów leasingowych.

W związku z tym, że J. D. (1) pomimo skutecznego wypowiedzenia umów leasingowych nie zwracał Leasingodawcy przedmiotów leasingu, jak również nie spłacił w całości zaległych rat leasingowych (...) S.A. w dniu 01 października 2012r. wysłał przedsądowe wezwanie do natychmiastowego zwrotu przedmiotów leasingu pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało doręczone na adres do korespondencji – G. ul. (...) w okresie od dnia 05 października 2012r do dnia 08 października 2012r. J. D. (2) i w dniu 09 października 2012r. potwierdzenie doręczenia zostało zwrócone do nadawcy. W tym czasie również D. M. informował J. D. (1) o konieczności zwrotu pojazdów z uwagi na wypowiedzenie umów leasingu i niespłacenie zadłużenia, nadto wskazał miejsce i termin zwrotu pojazdów, do zwrotu których J. D. (1) się zobowiązał, jednakże w umówionym terminie nie zwrócił ich, jak również nie poinformował D. M. o powodach takiego działania.

Z uwagi na niezwrócenie przez J. D. (1) samochodów B. (...)o nr rej. (...) i B. (...)o nr rej. (...) S.A. udzielił w dniu 13 listopada 2012r. adw. S. G. prowadzącemu „Kancelarię Adwokacką (...)” pełnomocnictw do odbioru w imieniu (...) S.A. samochodu osobowego B. (...) nr rej. (...), rok. prod. (...), nr (...) oraz samochodu osobowego marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) (k. 895 i 897). Jednocześnie adw. S. G. w dniu 10 grudnia 2012r. udzielił adw. K. K. (2) i w dniu 10 lipca 2013r. adw. M. B. pełnomocnictwa substytucyjnego do występowania w jego imieniu we wszystkich sprawach (k. 481, 494).

Do przeprowadzenia czynności windykacyjnych wyznaczeni zostali pracownicy Kancelarii „(...) Ł. G. i R. S.. W dniu 14 listopada 2012r. R. S. udał się do miejscowości Z., ul. (...), który to adres wskazany został w umowach leasingu jako adres zamieszkania J. D. (1). Na miejscu nikogo nie zastał, jak również nie ujawnił poszukiwanych pojazdów. Następnie w dniu 21 listopada 2012r. Ł. G. udał się do G., ul. (...), który to adres wskazany został jako adres do korespondencji. Na miejscu nie zastał J. D. (1), przez domofon rozmawiał z kobietą, która podała mu numer telefonu do J. D. (1). W tym samym dniu Ł. G. skontaktował się telefonicznie, pod wskazanym mu przez kobietę numerem telefonu z J. D. (1), którego poinformował o wypowiedzeniu umów leasingu i konieczności zwrotu pojazdów będących przedmiotem leasingu. J. D. (1) odmówił wydania pojazdów i oświadczył, że żądania (...) S.A. są bezpodstawne. Następnie R. S. udał się pod adres w Ł. ul. (...) będący siedzibą Spółki (...), gdzie nie ujawnił poszukiwanych pojazdów, jak również nie stwierdził, by w miejscu tym prowadzona była działalność gospodarcza. W dniu 03 grudnia 2012r. Ł. G. udał się pod adres P., ul. (...), który zgodnie z umowami leasingu był miejscem faktycznego prowadzenia działalności gospodarczej przez (...) Sp. z o.o. Na miejscu okazało się, że pod adresem znajduje się stara synagoga, która przekształcona została w nieużytkowany basen.

W dniu 18 grudnia 2012r. adw. K. K. (2) z Kancelarii (...) działając w imieniu (...) S.A. w związku z rozwiązaniem umów leasingu wezwała (...) Sp. z o.o. do wydania przedmiotów leasingu tj. samochodu osobowego B. (...)o nr rej. (...) i samochodu osobowego marki B. (...)o nr rej. (...), przy czym przedmioty leasingu należało wydać pełnomocnikowi kancelarii, który okaże się stosownym pełnomocnictwem. Wezwanie zostało doręczone pod adresem (...)-(...) G., ul. (...) w dniu 24 grudnia 2012r. J. D. (2).

Jednocześnie Kancelaria Prawna (...) działając w imieniu (...) SA z siedzibą w W. pismem z dnia 18 grudnia 2012r. złożyła do Prokuratury Rejonowej Ł.zawiadomienie o popełnieniu przez J. D. (1) – reprezentującego (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przestępstwa przywłaszczenia rzeczy powierzzonej na podstawie zawartych umów leasingu.

Prokurator Prokuratury Rejonowej Ł.w dniu 18 listopada 2013r. wydał postanowienie o żądaniu wydania przez J. D. (1) – prokurenta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. samochodów osobowych marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) oraz B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) oraz dokonaniu przeszukania w przypadku odmowy jego wydania.

W dniu 02 grudnia 2013r. pracownik Kancelarii „(...) W. C. wykonując inne czynności służbowe na terenie P. zauważył jadącego samochodem marki B. (...) o nr rej. (...) J. D. (1) w związku z czym pojechał za nim, jednocześnie z uwagi na fakt, iż pojazd był zarejestrowany jako pojazd utracony, o powyższym zawiadomił KP w S.. Samochód został zatrzymany w miejscowości K. przez funkcjonariuszy KP w S., a następnie został przekazany W. C., któremu w dniu 02 grudnia 2013r. adw. M. B. z Kancelarii (...) udzielił pełnomocnictwa do odbioru samochodu B.(...)o nr rej. (...) stanowiącego własność (...) S.A. (k. 482).

Po odebraniu samochodu B. (...)o nr rej. (...) W. C. skontaktował się telefonicznie z J. D. (1) celem ustalenia terminu zwrotu samochodu B. (...)o nr rej. (...). J. D. (1) zobowiązał się do zwrotu pojazdu, jednakże tego nie uczynił. W dniu 28 grudnia 2013r. W. C. przejeżdżał obok miejsca zamieszkania J. D. (1), gdzie zauważył go, jak wjeżdżał na teren posesji samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), który był również samochodem leasingowanym i był zarejestrowany jako pojazd poszukiwany. O ujawnieniu poszukiwanego pojazdu W. C. zawiadomił KPP w G.. Do miejsca zamieszkania J. D. (1) udali się asp. sztab. W. K., asp. M. S. (2) i asp. P. S., którzy na posesji przy ul. (...) w G. zatrzymali samochód marki M. (...) o nr rej. (...) oraz samochód B. (...)o nr rej. (...) wraz z dowodem rejestracyjnym nr (...)oraz kluczem. Pojazdy zostały zabezpieczone na parkingu depozytowym P. Z. w G. przy ul. (...). W dniu 03 stycznia 2014r. samochód B. (...) o nr rej. (...) został przekazany W. C., któremu w dniu 02 stycznia 2014r. adw. K. K. (2) z Kancelarii (...) udzieliła pełnomocnictwa do jego odbioru, jako stanowiącego własność (...) S.A. (k. 493).

Po wypowiedzeniu przez (...) S.A. umów leasingu (...) Sp. z o.o. dokonała wpłat w łącznej wysokości 51.208,21 zł. W dniu 24 czerwca 2014r. dokonano ostatecznego rozliczenia umowy leasingu nr (...), do zapłaty pozostała należność w kwocie 48.222,13 zł. W dniu 30 lipca 2014r. dokonano ostatecznego rozliczenia umowy leasingu nr (...), do zapłaty pozostała należność w kwocie 199.307,39 zł (k. 1271).

Obowiązek podatkowy w podatku od towarów i usług w podatku dochodowym (...) Sp. z o.o. powstał począwszy od dnia 11.01.2010r. Od tego czasu Spółka nie osiągała żadnych dochodów, od 2011r. nie złożyła zeznań o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) podatku dochodowego od osób prawnych CIT-8 oraz deklaracji dla podatku od towarów i usług VAT-7. Z uwagi na niezłożenie zeznań podatkowych Naczelnik Urzędu Skarbowego Ł.bezskutecznie wzywał Spółkę do złożenia zeznań i sprawozdań finansowych za lata 2010 do 2012. Jednocześnie z dniem 11.01.2010r. (...) Sp. z o.o. została wykreślona z rejestru podatników podatku od towarów i usług. Władze Spółki nie składały również sprawozdań finansowych za lata 2010 – 2012. (...) Sp. z o.o. nigdy nie posiadała tytułu prawnego do lokalu położonego w Ł. przy ul. (...), który to adres wskazany był w KRS jako adres siedziby Spółki., jak również nie prowadziła tam faktycznie działalności. Lokal był wynajmowany w okresie od dnia 24 listopada 2009r. do dnia 31 maja 2010r. przez J. D. (2)na podstawie umowy najmu.

J. D. (1) ma (...)lat, ma wykształcenie średnie techniczne w zawodzie technik mechanik, jest żonaty, nie ma nikogo na utrzymaniu.

J. D. (1) był karany:

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 30.05.2000r., sygn.. III K 353/96 za przestępstwo z art. 263 §2 k.k.,

- wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 25.10.2002r. sygn. II K 188/02 za przestępstwo z art. 291 §1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 91 §1 k.k.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałczu z dnia 27.10.2006r., sygn. VI K 483/06 za przestępstwo z art. 63 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 21.12.200r. o dozorcze technicznym,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 18.08.2009r, sygn. II Ks 4/09 za przestępstwo z art. 83 §1 k.k.s.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Łasku – Zamiejscowy VII Wydział Karny w Poddębicach z dnia 09.04.2010r., sygn. VII K 177/10 za przestępstwo z art. 272 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k.,
- wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26.01.2009r., sygn. XVIII K 80/07 za przestępstwo z art. 280 §1 k.k.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 19.11.2010r., sygn. II K 408/11 za przestępstwo z art. 13 §1 k.k. w zw. z art. 286 §1 k.k. i art. 270 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Wałczu z dnia 03.11.2011r., sygn. II K 189/08 za przestępstwo z art. 286 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,
- wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 26.05.2014r., sygn. II K 1/12 za przestępstwo z art. 54 §1 k.k.s.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego k. 513 – 513v, 865 – 870, 1042, 1045, 1369 – 1370;
- zeznań świadków: Ł. G. k. 67v – 58, 96v, 871 – 872, K. K. (3) k. 155, 1043 – 1047, D. A. k. 207 – 209, 1365 – 1368, R. K. k. 357 – 357v, 875 – 876, J. Ż. k. 382v – 383, 1415 – 1420, M. P. k. 392 – 393, 577v – 578, 1361 – 1365, D. K. k. 518v, 873- 875, W. C. k. 1040 – 1042, D. M. k. 1396 – 1398,
- dokumentów: umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dn. 11.06.2012r. k. 6 – 13, protokołu odbioru k. 14, faktury VAT (...) k. 15, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu k. 16, 34, 219 – 223, wniosku o przyznanie leasingu wraz z załącznikami k. 17 – 18, 19 – 22, 22 – 23, 24 – 25, 49 – 53, umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dn. 25.05.2012r. z załącznikami k. 26 – 34, 36 – 39, 44, 45, 46, faktury VAT (...) k. 35, notatek służbowych k. 47, 48, wezwania do wydania k. 54, 55, dowodów przelewu k. 98 – 107, 807 – 810, pozwu o ustalenie istnienia stosunku prawnego k. 115 – 121, pism z kancelarii (...) k. 123 – 124, 384, 385, 386, oświadczenia o wypowiedzeniu umowy leasingu k. 159, 160, wezwania do zapłaty k. 161 – 163, 581 – 584, odpisu KRS k. 179v – 188, informacji Naczelnika US Ł.k. 198, 847 – 848, informacji Sąd Rejonowego dla Ł. w Ł.wraz z odpisem postanowienia k. 199, 200, 201 – 202, pełnomocnictwa k. 210, wezwania do wydania z potwierdzeniem odbioru k. 201, 112 – 213, 214, 215, wezwania do zapłaty k. 216 – 218, przedsądowego wezwania do zwrotu przedmiotów leasingu z potwierdzeniem odbioru k. 224, 225, 226, informacji z Głównego Inspektoratu Transportu Drogowego k. 264 – 274, danych o karalności k. 290, 892 – 893, 1253 – 1254, danych o osadzeniu k. 296 – 301, wypowiedzenia umowy leasingu z potwierdzeniem odbioru k. 312, 313, zlecenia windykacji k. 314 – 316, umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dn. 16.05.2011r. z załącznikami k. 317 - 325, faktury VAT (...) k. 325, kserokopii dowodu rejestracyjnego k. 326, upoważnienia k. 359 – 360, odpisów wyroków k. 418 – 419, 422 – 427, 428, 429, 430, 434 – 441, 444 – 460, informacji Poczty Polskiej S.A k. 469, 470, protokołu zatrzymania rzeczy k. 475 – 477, 523 – 524, protokołu oględzin rzeczy k. 478- 479, 499 – 500, notatki urzędowej k. 486, protokołu zatrzymania rzeczy k. 487 – 489, pełnomocnictw k. 490, 493, 494, 495, 496, 895, 897, 976, 977, pisma (...) z dn. 08.02.2013r. z potwierdzeniem odbioru k. 585, 586, umowy pożyczki k. 812 – 813, notatki urzędowej k. 802, informacji o zadłużeniu k. 894, 980 – 991, 1008, 1266 – 1269, 1271 – 1272, wezwania do zapłaty k. 898, 899, 900, 901, pisma kierowanego do Przedsiębiorstwa (...) Sp. z o.o. k. 1032, 1033, ugody k. 1034 – 1037, odpisu księgi wieczystej k. 1051 – 1072, nakazów zapłaty k. 1273, 1275, protokołu zajęcia ruchomości k. 1309 – 1310, postanowienia

z dn. 17.12.2015r. k. 1311, zawiadomienia o wszczęciu egzekucji k. 1311, dokumentacji przedłożonej przez oskarżonego k. 1313 – 1359, pełnomocnictw k. 1424, 1425.

- opinii z zakresu wyceny ruchomości k. 581 – 595.

Oskarżony J. D. (1) zarówno w toku postępowania przygotowawczego, jak i przed Sądem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, jednocześnie złożył wyjaśnienia przedstawiając w nich własne stanowisko w związku z postawionym mu zarzutem.

Sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim potwierdził fakt zawarcia jako prokurent (...) Sp. z o.o. umów leasingu operacyjnego z (...) Sp. z o.o. i (...) S.A, zapłaty części rat leasingowych, jak również fakt niezwrócenia leasingowanych samochodów, które to okoliczności w świetle dokumentów w szczególności umów leasingu, dowodów wpłat, jak również zeznań świadków M. P., D. M., W. C. i Ł. G., D. A. i K. K. (3) uznać należało za bezsporne.

Oskarżony w złożonych wyjaśnieniach wskazywał również, iż zawierając umowy leasingu nie działał z zamiarem oszukania Leasingodawców, a odmowa zwrotu przedmiotów leasingu wynikała z obawy utraty wartości pojazdów w przypadku ich przechowywania na parkingu Leasingodawcy, przy jednoczesnym obciążeniu kosztami Leasingobiorcy. W tym miejscu w pierwszej kolejności wskazać należy, iż J. D. (1) nie został przedstawiony zarzut oszustwa na szkodę Leasingodawców, a zatem ocena wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, co do braku po jego stronie oszukańczych zamiarów pozostawała poza zakresem rozważań Sądu. Jednocześnie z uwagi na fakt nieprzyznania się przez J. D. (1) do stawianego mu zarzutu sprzeniewierzenia leasingowanych pojazdów i wskazywania ekonomicznych podstaw odmowy zwrotu przedmiotów leasingu ocena wyjaśnień oskarżonego w tym zakresie winna zostać dokonana w oparciu o zewnętrzne, obiektywne przejawy jego zachowania oraz zeznania świadków, które następnie łącznie stanowiły punkt wyjścia do poczynienia ustaleń faktycznych istotnych dla oceny strony podmiotowej stawianego mu zarzutu sprzeniewierzenia. W tym miejscu należy jedynie wskazać, iż w omawianym zakresie Sąd uznał wyjaśnienia J. D. (1) za niewiarygodne, jednocześnie kwestia ta szczegółowo omówiona zostanie w dalszej części uzasadnienia dotyczącej rozważań prawnych i stanowić będzie argumentację do przedstawionego w tym miejscu stanowiska Sądu.

Jako niewiarygodne Sąd uznał również wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim wskazywał, że po wypowiedzeniu umów leasingu kontaktował się z przedstawicielami (...) S.A w celu omówienia warunków wznowienia umów oraz składał osobiście, jak również w jego imieniu J. Ż. propozycje ugody. Z zeznań świadków K. K. (3), D. A. i D. M. wynika jednoznacznie, że jedynie pracownicy (...) S.A kontaktowali się z oskarżonym, co więcej wskazywali, iż oskarżony, jak również nikt w jego imieniu nie kierował do Leasingodawcy pism związanych z umowami leasingu nr nr (...) i (...). Zeznaniami świadków K. K. (3), D. A. i D. M. Sąd nadał przymiot wiarygodności, co omówione zostanie szczegółowo w dalszej części rozważań. W tym miejscu wskazać należy jedynie, że oskarżony nie przedłożył żadnych dokumentów czy odpisów pism kierowanych do (...) S.A, co wobec treści zeznań świadków w znacznym stopniu podważa wiarygodność jego twierdzeń w tym zakresie. Faktem jest, iż oskarżony nie miał takiego obowiązku, jednakże przedłożenie przedmiotowych dokumentów miałyby istotne znaczenie z punktu widzenia oceny wiarygodności zeznań K. K. (3), D. A. i D. M., jak również stanowiłyby dowód jego prawdomówności. Dodatkowo wskazać należy, że świadek J. Ż. zaprzeczył by w imieniu oskarżonego kierował jakiegokolwiek pisma do (...) S.A, co więcej wskazał, że nie został poinformowany przez J. D. (1) o zawarciu dwóch umów leasingu z (...) S.A.

Nieprawdziwe były również wyjaśnienia oskarżonego w zakresie, w jakim wskazał, iż (...) Sp. z o.o. nie zajął żadnego stanowiska w związku z kierowanymi przez J. Ż. propozycjami ugody. Przeczą temu nie tylko zeznania J. Ż., lecz również przedłożone zarówno przez niego, jak i Leasingodawcę dokumenty datowane na dzień 21 stycznia 2013r. i 08 lutego 2013r., w których (...) Sp. z o.o. wzywał do zwrotu przedmiotu umowy leasingu (k. 385, 585, 586). W świetle przywołanego materiału dowodowego wyjaśnienia J. D. (1) stanowią oczywistą manipulację i mogą zostać uznane jedynie za przejaw przyjętej przez niego linii obrony mającej na celu wykazanie istnienia po jego stronie woli wywiązania się z warunków umowy i wznowienia umowy leasingu przy jednoczesnym braku takiej woli po

stronie Leasingodawcy. To w konsekwencji miałyby wskazywać na brak istnienia po stronie oskarżonego zamiaru podejmowania jakichkolwiek bezprawnych działań w stosunku do przedmiotu leasingu.

Jednocześnie Sąd nie dokonywał szczegółowej analizy wyjaśnień J. D. (1), jak również przedłożonej przez niego dokumentacji w zakresie dotyczącym prowadzonych przez niego w ramach (...) Sp. z o.o. „interesów”, albowiem okoliczności podnoszone przez oskarżonego nie miały istotnego znaczenia z punktu widzenia postawionego mu zarzutu. W ramach niniejszego postępowania istotne było jedynie ustalenie, iż w okresie od października 2010 roku do dnia wyrokowania (...) Sp. z o.o. nie przeprowadziła żadnej transakcji gospodarczej, nie podpisała żadnego kontraktu, nie osiągnęła żadnego dochodu, co oskarżony potwierdził. Natomiast kwestia ewentualnych oczekiwań J. D. (1), co do możliwości pozyskania klientów i rozwoju firmy, a w konsekwencji znalezienia źródeł finansowania jej zobowiązań pozostaje bez znaczenia dla oceny jego zachowania po wypowiedzeniu umów leasingu, kiedy to mając świadomość braku środków finansowych na pokrycie zadłużenia i niemożność wznowienia umów leasingu nie zwrócił leasingowanych pojazdów. Kwestia ta poruszona zostanie również w dalszej części rozważań.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały zeznania świadka **D. A.** – pracownika (...) S.A. i **K. K. (3)** – pracownika (...) S.A. oraz **M. P.** – pracownika Biura Windykacji i (...) S.A., którzy zajmowali się umowami leasingu zawartymi przez oskarżonego z (...) S.A. i (...) Sp. z o.o. w związku z niepłaceniem przez niego rat leasingowych. Świadcowie potwierdzili fakt nierealizowania przez L. zobowiązań wynikających z zawartych umów leasingu, czego konsekwencją było ich wypowiedzenie, wskazali na podejmowanie ze strony Leasingodawcy prób mających na celu nakłonienie oskarżonego do spłaty zadłużenia celem wznowienia umów leasingu, jak również czynności podejmowanych w celu odzyskania leasingowanych pojazdów.

Jako sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym Sąd uznał jedynie zeznania świadka **K. K. (3)** złożone na rozprawie, w których wskazała, iż po wypowiedzeniu umów leasingu nr (...) S.A. nie kierował do (...) Sp. z o.o. pisemnego wezwania o zwrot przedmiotów leasingu. W dniu 01 października 2012r. (...) S.A. wysłał, bowiem przedsądowe wezwanie do natychmiastowego zwrotu przedmiotów leasingu pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało doręczone na adres do korespondencji – G. ul. (...) w okresie od dnia 05 października 2012r do dnia 08 października 2012r. J. D. (2) i w dniu 09 października 2012r. potwierdzenie doręczenia zostało zwrócone do nadawcy. Wobec przedłożonych dokumentów okoliczność tą należało uznać za bezpieczną.

Uzupełnienie i potwierdzenie zeznań **D. A.** i **K. K. (3)** stanowiły zeznania świadka **D. M.** – pracownika (...) S.A., który w imieniu Leasingodawcy podpisywał z J. D. (1) działającym w imieniu (...) Sp. z o.o. umowy leasingu, a następnie prowadził z nim rozmowy mające na celu wyegzekwowanie spłaty zadłużenia, a finalnie zwrot przedmiotów leasingu. Zeznania świadków były rzeczowe i konsekwentne, wzajemnie ze sobą korespondowały i jako takie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Za wiarygodne w całości Sąd uznał zeznania świadków **W. C.** i **Ł. G.** – przedstawicieli Kancelarii Prawnej „(...)” i **R. K.** – przedstawiciela Centrum (...), którym zlecono czynności mające na celu odzyskanie przedmiotów leasingu należących do (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. Zeznania świadków były logiczne i konsekwentne, nie zawierały wewnętrznych sprzeczności, jak również wzajemnie z sobą korespondowały. Nadto świadkowie zeznawali odnośnie okoliczności, co do których powzięli informacje z racji wykonywanych obowiązków zawodowych, a podawane przez nich fakty znajdują odzwierciedlenie w zgromadzonych dokumentach w postaci umów leasingu, protokołów zatrzymania i oględzin rzeczy, wezwaniach do wydania przedmiotów leasingu, jak również zeznaniach świadków **K. K. (3)**, **D. A.**, **M. P.** i **J. Ż.** (w zakresie kontaktu z **M. P.** i **R. K.**). Na podstawie zeznań świadków możliwe było ustalenie przebiegu czynności windykacyjnych w stosunku do przedmiotów leasingu, stanowiska oskarżonego wobec podejmowanych przez nich czynności, a także okoliczności odzyskania poszczególnych przedmiotów leasingu.

Odnosząc się na koniec do zeznań wszystkich wskazanych powyżej świadków stwierdzić dodatkowo należy, iż są oni dla oskarżonego osobami całkowicie obcymi, nie są zaangażowani osobiście w toczące się postępowanie, zeznania składali w związku z powierzonymi im obowiązkami służbowymi, a zatem w świetle zasad racjonalnego myślenia mało

prawdopodobne jest by narażając się na odpowiedzialność karną za składanie fałszywych zeznań chcieli pomówić oskarżonego. Tym samym, w świetle powołanych wyżej argumentów odrzucić należało tezę o fałszywości ich zeznań, co więcej uznać należało je za obiektywne i istotne źródło dowodowe dla poczynienia ustaleń faktycznych istotnych z punktu widzenia oceny zasadności stawianego oskarżonemu zarzutu.

Na przymiot wiarygodności zasługiwały również zeznania świadka (...) Sp. z o.o., którego zeznania były rzeczowe i konsekwentne w toku całego postępowania. Świadek wskazał na swoją fasadową rolę, jako Prezesa Zarządu (...) Sp. z o.o., co w świetle braku jakiejkolwiek wiedzy o działalności Spółki brzmi całkowicie szczerze. J. D. (1) twierdził co prawda, że D. K. z racji sprawowanej funkcji „podejmował jakieś decyzje, bo od tego jest Zarząd” (k. 868), jednocześnie przyznał, że D. K. nie uczestniczył w pozyskiwaniu kontraktów i miałby dużo pracy, gdyby doszło do ich realizacji. Jako logiczny, zatem nasuwa się wniosek, że skoro (...) Sp. z o.o. nie zawarła żadnego kontraktu, jak również nie przeprowadziła żadnej transakcji gospodarczej to D. K. nie prowadził żadnych spraw Spółki, a tym bardziej nie podejmował żadnych decyzji o charakterze zarządczym. Takich chociażby przykładowych działań nie wskazał w wyjaśnieniach oskarżony, a zatem wskazywanie przez niego na faktyczne zarządzanie Spółką przez D. K. uznać można jedynie za gołosłowne twierdzenia przedstawiane na potrzeby toczącego się postępowania. W świetle postawionego J. D. (1) zarzutu istotne były zeznania D. K. w zakresie, w jakim wskazał, iż nie podejmował decyzji o zawarciu umów leasingu z (...) Sp. z o.o. i (...) S.A, nie użytkował leasingowanych pojazdów, jak również nie decydował o ich zwrocie Leasingodawcom. Okolicznościom tym oskarżony nie zaprzeczał, co więcej, biorąc pod uwagę, iż to J. D. (1) zawarł jako prokurent (...) Sp. z o.o. wszystkie umowy leasingu, jak również w czasie zatrzymania leasingowanych pojazdów wszystkie były osobiście przez niego użytkowane nie może budzić wątpliwości, iż to on faktycznie był decydem (...) Sp. z o.o., a D. K. jedynie formalnie pełnił funkcję Prezesa Zarządu.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadka **J. Ż.**, w których potwierdził fakt udzielenia mu przez J. D. (1) pełnomocnictwa do reprezentowania go wobec (...) Sp. z o.o., jak również wskazał na podjęte przez niego czynności wobec Leasingodawcy. Zeznania świadka w powyższym zakresie były spójne i logiczne, nadto znalazły potwierdzenie w przedłożonych przez niego, jak również będących w posiadaniu (...) Sp. z o.o. dokumentach i w tej części należało je uznać za bezsporne.

Na przymiot wiarygodności nie zasługiwały natomiast zeznania świadka złożone przed Sądem w części, w jakiej wskazał, iż przedłożył pracownikowi (...) Sp. z o.o. pełnomocnictwo udzielone mu przez J. D. (1) jako prokurenta (...) Sp. z o.o., jak również zaprzeczył by umawiał się z M. P. w siedzibie (...) Sp. z o.o. Powyższe twierdzenia pozostają w całkowitej sprzeczności z zeznaniami świadków M. P. i R. K., którzy potwierdzili, iż domagali się od J. Ż. przedłożenia pełnomocnictwa, czego ten nie uczynił. Odnośnie wyznaczonego terminu spotkania w siedzibie (...) Sp. z o.o. świadkowie nie tylko potwierdzili powyższą okoliczność, lecz dodatkowo wskazali datę dzienną, w której miało dojść do spotkania. Oczywistym jest, iż J. Ż. kontaktował się z M. P. i R. K., czemu nie zaprzeczał na rozprawie, jednocześnie szczegółowy opis następujących po sobie zdarzeń przedstawiony przez M. P. tworzy spójną i logiczną całość. Co więcej J. Ż. będąc przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego nie potrafił udzielić odpowiedzi na pytanie dlaczego nie przedłożył Leasingodawcy pełnomocnictwa do reprezentowania (...) Sp. z o.o., jak również nie potrafił wskazać przyczyny niestawiennictwa w siedzibie (...) Sp. z o.o., a okolicznościom tym zaprzeczył dopiero przed Sądem. Sprzeczność powyższych zeznań wskazuje jednoznacznie na ich nieszczerzy charakter i w konfrontacji z zeznaniami M. P. i R. K. podważa wiarygodność zeznań świadka złożonych na rozprawie. Nieprzedłożenie pełnomocnictwa, jak również niestawienie się przez J. Ż. w siedzibie (...) Sp. z o.o. w dniu 19 września 2012r. jawi się, bowiem jako całkowicie oczywiste, biorąc pod uwagę, iż pracownicy Leasingodawcy i (...) żądali od niego przedłożenia pełnomocnictwa udzielonego przez (...) Sp. z o.o., którym ten nie dysponował, albowiem pełnomocnictwo zostało mu udzielone dopiero w dniu 16 grudnia 2012r.

Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom świadka również w zakresie, w jakim wskazywał, iż jako pełnomocnik J. D. (1) kontaktował się z (...) S.A. w celu wznowienia umów leasingu. Pomimo takich twierdzeń, będąc zobowiązanym przez Sąd, J. Ż. nie przedłożył jakiejkolwiek korespondencji kierowanej do Leasingodawcy, na taką okoliczność nie wskazywali również przedstawiciele (...) S.A. Co więcej na powyższy fakt świadek nie wskazywał w toku postępowania przygotowawczego, co byłoby naturalne, gdyby taka korespondencja faktycznie została wysłana. Byłaby to bowiem

okoliczność istotna z punktu widzenia toczącego się postępowania karnego przeciwko J. D. (1), o którym J. Ż. wiedział, co więcej z racji wykształcenia z pewnością zdawał sobie sprawę z wagi powyższego faktu. Nadto J. Ż. został poinformowany przez J. D. (1) o zawarciu jednej umowy leasingu z (...) S.A., a zatem w sposób oczywisty nie mógł on podjąć negocjacji z Leasingodawcą w odniesieniu do obydwu umów leasingu.

Wiarygodną w ocenie Sądu była opinia biegłego sądowego z zakresu wyceny ruchomości **P. G.**, który dokonał wyceny samochodów B. (...)o nr rej. (...), B. (...)o nr rej. (...)i B.(...), nr rej. (...) wskazując ich szacunkową wartość na dzień popełnienia zarzucanego oskarżonemu aktem oskarżenia czynu. Biegły sporządzający opinię jest osobą posiadającą wiedzę fachową, jak również doświadczenie zawodowe, które łącznie sprawiają, iż jest on osobą kompetentną do jej sporządzenia. Jednocześnie Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania rzetelności i merytorycznej treści przedmiotowej opinii, dodatkowo opinia nie była kwestionowana przez strony procesu.

Sąd Okręgowy dał wiarę wszystkim **dokumentom** stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia, jako, że ich treść i autentyczność nie nasuwały zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w przewidzianej przez prawo formie i wydane przez uprawnione podmioty w zakresie ich działania. Żaden z uczestników nie podważał w trakcie postępowania ich wiarygodności, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

J. D. (1) został oskarżony o to, że w okresie od dnia 6 września 2012 r. do dnia 20 września 2012 r. w G. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc prokurentem (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. przy ul. (...), dokonał przywłaszczenia powierzonych mu na podstawie umów leasingu operacyjnego rzeczy ruchomych w postaci samochodów osobowych o łącznej wartości 784.500,00 zł na szkodę (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) oraz (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...), w tym:

- na podstawie umowy leasingu operacyjnego Nr (...) z dnia 16 maja 2011 roku zawartej z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) o wartości 195.000,00 zł,

- na podstawie umowy leasingu operacyjnego Nr (...) z dnia 25 maja 2012 r. zawartej z leasingodawcą (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości 196.500,00 zł,

- na podstawie umowy leasingu operacyjnego Nr (...) z dnia 11 czerwca 2012 r. zawartej z leasingodawcą (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) rzeczy ruchomej w postaci samochodu osobowego marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) o wartości 393.000,00 zł, gdyż po wypowiedzeniu ww. umów leasingu przez leasingodawców nie dokonał zwrotu ww. rzeczy stanowiących przedmiot ww. umów, stanowiących własność leasingodawców, przy czym czynu tego dopuścił się co do mienia o znacznej wartości tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało zasadność postawionych oskarżonemu zarzutów, aczkolwiek konieczne było dokonanie modyfikacji w zakresie prawnokarnej kwalifikacji podjętych przez oskarżonego zachowań.

Odpowiedzialności karnej za przestępstwo z art. 284§ 2 k.k. odpowiada ten kto przywłaszcza sobie powierzoną mu rzecz ruchomą. Przywłaszczeniem w rozumieniu kodeksu karnego jest bezprawne, z wyłączeniem osoby uprawnionej, rozporządzenie rzeczą ruchomą znajdującą się w posiadaniu sprawcy przez włączenie jej do swego majątku i powiększenie w ten sposób swojego stanu posiadania lub stanu posiadania innej osoby albo wykonywanie w inny sposób w stosunku do rzeczy ruchomej uprawnień właścicielskich, bądź też przeznaczenie jej na cel inny niż przekazanie właścicielowi (por. wyrok SN z 6 stycznia 1978 r., V KR 197/77, wyrok SA w Lublinie z 3 grudnia 1998 r., II AKa 176/98). Przestępstwo określone w art. 284 § 2 k.k. ma charakter materialny. Do jego znamion należy skutek w postaci utraty przez właściciela (posiadacza) rzeczy ruchomej powierzonej sprawcy.

Ze względu na fakt władania (posiadania) rzeczą lub prawem majątkowym przez przywłaszczającego przed dokonaniem przywłaszczenia, samo przywłaszczenie musi zostać przez niego w odpowiedni sposób zmanifestowane na zewnątrz. Owo uzewnętrznienie przywłaszczenia przyjmować musi postać zachowania, uniemożliwiającego osobie, której przysługuje odpowiednie prawo do rzeczy, swobodne nią rozporządzanie. Sprawca dla dokonania tego przestępstwa musi podjąć jedną chociażby czynność w stosunku do rzeczy ruchomej lub prawa majątkowego, która wskazuje, iż traktuje on rzecz lub prawo majątkowe tak jakby był właścicielem (por. O. Górniok (w:) System prawa karnego..., s. 411; M. Dąbrowska – Kardas (w:) G. Bogdan, Z. Cwiakalski, P. Kardas, J. Majewski, J. Raglewski, M. Szewczyk, W. Wróbel, A. Zoll, Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, LEX). Manifestacja zamiaru włączenia przez sprawcę rzeczy do swojego majątku dokonywać się może w różnorodnych formach, na przykład przez bezprawne zatrzymanie rzeczy w zamiarze dysponowania nią przez sprawcę jak własną. Przystępstwo określone w art. 284 § 2 kk należy do kategorii tzw. przestępstw kierunkowych. Dla realizacji znamienia przywłaszczenia od strony podmiotowej nie jest wystarczające stwierdzenie obiektywnego rozporządzenia przez sprawcę cudzą rzeczą, lecz konieczne jest oprócz tego wykazanie, że działaniu temu towarzyszył zamiar określony jako animus rem sibi habendi. Do istoty przywłaszczenia należy, bowiem osiągnięcie celu w postaci uczynienia z cudzej rzeczy swojej własności przez jej zatrzymanie lub rozporządzenie nią. W zamiarze tym nie mieści się więc jedynie czasowe uniemożliwienie dysponowania rzeczą przez jej właściciela. Skutek przywłaszczenia, objęty zamiarem bezpośrednim stanowi utrata rzeczy przez osobę uprawnioną, wobec czego szkoda powstała w majątku tej osoby ma w zamierzeniu przywłaszczającego nieodwracalny charakter.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż w ocenie sądu oskarżony J. D. (1) działał z zamiarem przywłaszczenia powierzonych mu na podstawie podpisanych z (...) Sp. z o.o. i (...) S.A. przedmiotów leasingu.

Bezsporne w sprawie było to, że J. D. (1) w dniu 16 maja 2011r. jako prokurent (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przy ul. (...) umowę leasingu operacyjnego nr (...). Przedmiotem umowy był samochód osobowy marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) i przedmiot wskazany w umowie został oskarżonemu wydany.

Leasingodawca w związku z opóźnieniami i brakiem płatności kilkakrotnie wzywał Leasingobiorcę do uiszczenia zaległości, ostatnie wezwanie do zapłaty z dnia 06 lipca 2012r. wysłane zostało w dniu 11 lipca 2012r. Zgodnie z § 35 ust. 1 i 2 OWU (...) Sp. z o. o. wezwana została do zapłaty kwoty 9.865,58 zł w terminie do dnia 20 lipca 2012r. z zastrzeżeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu do zapłaty umowa leasingu może być wypowiedziana ze skutkiem natychmiastowym. Do dnia 20 lipca 2012r., jak i w terminie późniejszym (...) Sp. z o. o. nie dokonała spłaty zadłużenia w związku z czym (...) Sp. z o.o. pismem z dnia 28 sierpnia 2012r. wypowiedziała umowę leasingu operacyjnego nr (...), jednocześnie wezwała do zapłaty kwoty 19.894,18 zł tytułem opłat wymagalnych do dnia rozwiązania umowy, innych opłaty leasingowych i kosztów wynikających z umowy leasingu – łącznie z należnymi odsetkami w wysokości określonej w OWU z tytułu nieterminowych płatności oraz zwrotu przedmiotu leasingu tj. samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) wraz z wyposażeniem dodatkowym i dokumentacją upoważnionym przedstawicielom (...) Sp. z o.o. w dniu wręczenia niniejszego pisma lub jego natychmiastowego zwrotu we własnym zakresie do magazynu znajdującego się w (...), (...)-(...) W., ul. (...). Wypowiedzenie umowy leasingu zostało doręczone w dniu 06 września 2012r. na adres (...)-(...) G., ul. (...) wskazany przez (...) Sp. z o.o. jako adres do korespondencji i zostało odebrane przez J. D. (2). Tym samym uznać należy, iż (...) Sp. z o.o. w dniu 06 września 2012r. skutecznie rozwiązała z (...) Sp. z o.o. umowę leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 16 maja 2011r. i od tej chwili J. D. (1) zgodnie z § 35 ust. 6 c OWU był zobowiązany do zwrotu przedmiotu leasingu. Od dnia 05 września 2012r., w związku podjęciem działań windykacyjnych przez pracownika (...) upoważnionego przez (...) Sp. z o.o. do odzyskania pojazdu, w imieniu (...) Sp. z o.o. oskarżony podjął działania mające na celu wznowienie umowy leasingu. W świetle poczynionych ustaleń faktycznych, działania Leasingobiorcy przejawiające się w zgłoszeniu się J. Ż. jako pełnomocnika (...) Sp. z o.o., który nie był umocowany do działania w jej imieniu, nie stawienie się przez rzekomego pełnomocnika w dniu 19 września 2012r. na umówione spotkanie w siedzibie (...) Sp. z o.o., brak kontaktu ze strony Leasingobiorcy z Leasingodawcą, jak również niespłacenie istniejącego zadłużenia, co stanowiło warunek konieczny wznowienia umowy leasingu stanowiły działania pozorne mające na celu przedłużenie

negocjacji z (...) Sp. z o.o. Jednakże na tym etapie zdaniem Sądu nie jest możliwe wykazanie działania oskarżonego z zamiarem przywłaszczenia przedmiotu leasingu. Takie stanowisko wzmacnia fakt, iż w dniu 16 grudnia 2012r. J. D. (1) udzielił prof. dr. J. Ż. pełnomocnictwa do reprezentowania jego osoby w stosunku do (...) Sp. z o.o. w zakresie zawarcia ugody w związku z wypowiedzeniem umowy leasingu nr (...), a ten rozpoczął faktycznie negocjacje z Leasingodawcą proponując w piśmie z dnia 18 stycznia 2013r. warunki ugody i zwrócił się jednocześnie o zwolnienie (...) Sp. z o.o. z obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu do czasu wznowienia wypowiedzianej umowy. Pomimo negatywnego stanowiska (...) Sp. z o.o. zawartego w piśmie z dnia 21 stycznia 2013r. i żądania zwrotu leasingowanego pojazdu w terminie do dnia 25 stycznia 2013r. w dniu 31 stycznia 2013r. J. Ż. skierował do (...) Sp. z o.o. wnioski o ponowne rozpatrzenie możliwości wznowienia umowy leasingowej, a zatem uznać należało, iż w okresie do dnia 31 stycznia 2013r. oskarżony mógł pozostawać w przekonaniu, iż trwające negocjacje z Leasingodawcą mogą doprowadzić do wznowienia umowy leasingu i w związku z tym wstrzymywał się ze zwrotem przedmiotu leasingu.

W odpowiedzi na pismo pełnomocnika z dnia 31 stycznia 2013r., pismem z dnia 08 lutego 2013r. (...) Sp. z o.o. wskazała na wypowiedzenie umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym i wezwała do natychmiastowego zwrotu przedmiotu umowy leasingu tj. samochodu osobowego B., (...), nr rej. (...), rok produkcji (...). Pismo zostało doręczone pracownikowi Kancelarii (...) w dniu 13 lutego 2013r. Zatem uznać należało, iż począwszy najpóźniej od dnia 14 lutego 2013r. J. D. (1) był w pełni świadomy stanowiska (...) Sp. z o.o. odnośnie braku możliwości wznowienia umowy leasingowej i obowiązku zwrotu przedmiotu leasingu.

J. D. (1) pomimo kategorycznego stanowiska Leasingodawcy nie zwrócił samochodu B., (...), nr rej. (...), od chwili wypowiedzenia umowy leasingu tj. od dnia 06 września 2012r. do dnia 12 lutego 2016r. tytułem spłaty zadłużenia wpłacił łącznie kwotę 1.666 zł, co uniemożliwiało wznowienie umowy, jednocześnie cały czas w sposób nieuprawniony korzystał z leasingowanego pojazdu z wyłączeniem właściciela.

W ocenie Sądu taka postawa oskarżonego pozwala uznać, iż od dnia 14 lutego 2013r. J. D. (1) działał z zamiarem przywłaszczenia samochodu B., (...), nr rej. (...). Oceny tej nie zmienia stanowisko oskarżonego, iż niezwrócenie przedmiotu leasingu nie wynikało z chęci przywłaszczenia, lecz związane było z obawą pogorszenia stanu technicznego pojazdu w przypadku jego zwrotu Leasingodawcy i chęcią wznowienia umowy leasingu. Oskarżony nie wywiązuje się z warunków umowy winien, bowiem liczyć się z negatywnymi konsekwencjami takiego stanu rzeczy i respektować postanowienia umowne, również w zakresie zwrotu przedmiotu leasingu. Co więcej, z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż (...) Sp. z o.o. w żadnym czasie, aż do chwili wydania wyroku w niniejszej sprawie nie prowadziła żadnej działalności, która wiązałaby się z osiąganiem dochodów, a zatem twierdzenia oskarżonego o zamiarze spłaty zadłużenia i wznowienia umowy leasingu uznać należy za całkowicie gołosłowne i w żaden sposób nieusprawiedliwiające niezwrócenia pojazdu. O tym, że J. D. (1) działał z zamiarem przywłaszczenia świadczy dodatkowo fakt, iż pomimo wydania w dniu 23 grudnia 2013r. przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej Ł. postanowienia o żądaniu wydania przez J. D. (1) – prokurenta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. samochodu osobowego marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) oraz o dokonaniu przeszukania w przypadku odmowy jego wydania oskarżony nie zwrócił przedmiotu leasingu. Co więcej, w dniu 24 lutego 2014r. funkcjonariusze policji udali się do miejsca zamieszkania J. D. (1) w G. przy ul. (...) i wezwali go do dobrowolnego wydania samochodu B. (...), nr rej. (...). J. D. (1) oświadczył, że pojazd znajduje się na terenie posesji, jednakże odmówił jego wydania wskazując, iż dopiero dowiedział się o wypowiedzeniu umowy leasingu, co było oczywistą nieprawdą, jednocześnie wskazał, że przez swojego pełnomocnika złożył wniosek o wznowienie umowy leasingu, pomimo że od dnia 13 lutego 2013r. wiedział, iż (...) Sp. z o.o. nie wyraziła zgody na wznowienie umowy i kategorycznie żądała zwrotu przedmiotu leasingu. Niemożność ustalenia miejsca przechowywania pojazdu, brak kontaktu ze strony J. D. (1) z (...) Sp. z o.o., niemożność wykonania postanowienia z dnia 23 grudnia 2013r. o żądaniu wydania rzeczy z uwagi na odmowę wydania pojazdu długotrwale wyłączały możliwość dysponowania przedmiotem leasingu przez osobę uprawnioną i w obiektywnym ujęciu były wyrazem wykonywania uprawnień właścicielskich przez oskarżonego. Postawy oskarżonego, co do wydania przedmiotu leasingu nie zmienił również fakt przedstawienia mu zarzutów w niniejszej sprawie, prowadzone postępowanie sądowe, jak również zatrzymanie w grudniu 2013r. leasingowanych samochodów B. (...)o nr rej.(...) i B.(...)o nr rej. (...). J. D. (1) pomimo nierozliczenia umowy leasingu nr (...), wiedząc że ciąży na nim

obowiązek zwrotu przedmiotu leasingu, aż do dnia 08 grudnia 2015r., a więc przez okres ponad trzech lat od wypowiedzenia umowy leasingu użytkował samochód B. (...), nr rej. (...), nigdy nie zwrócił go dobrowolnie, a pojazd został odzyskany i przymusowo odebrany oskarżonemu na granicy bułgarsko – serbskiej, z uwagi na fakt, że figurował jako pojazd utracony.

Bezsporne w sprawie było również to, że J. D. (1) jako prokurent (...) Sp. z o.o. zawarł z (...) S.A. z siedzibą w W. przy ul. (...) w dniu 25 maja 2012r. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...), a w dniu 11 czerwca 2012 r. umowę leasingu operacyjnego nr (...), której przedmiotem był samochód osobowy marki B. (...) o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) i przedmioty wskazane w umowie zostały oskarżonemu wydane.

(...) Sp. z o.o. uiszczała opłaty wstępne, jednocześnie w dniu 07 sierpnia 2012r. uiszczona została kwota 3.000 zł stanowiąca niepełną ratę leasingową tytułem umowy nr (...), na poczet rat leasingowych tytułem umowy nr (...) nie dokonano żadnej wpłaty. W związku z powstałym zadłużeniem w dniu 20 sierpnia 2012r. wysłane zostało wezwanie do zapłaty z dnia 17 sierpnia 2012r. wzywające do zapłaty w terminie do dnia 27 sierpnia 2012r. kwoty 41.203,27 zł pod rygorem przedterminowego rozwiązania umów zgodnie z OWU. W związku z brakiem spłaty zadłużenia – zgodnie z § 3 pkt 2a OWU, w dniu 12 września 2012 roku (...) S.A. złożyło oświadczenie o wypowiedzeniu umowy leasingu nr (...) i nr (...) wzywając do zwrotu w terminie do dnia 19 września 2012r. przedmiotów leasingu pod adres (...)-(...) R., ul. (...). Obie przesyłki zostały doręczone na wskazany w umowach adres do korespondencji – G. ul. (...), poprzez dwukrotne awizo i zwrócone do nadawcy w dniu 02 października 2012r., co stanowiło skuteczne doręczenie z myślą postanowień art. 8 pkt 4 OWU. Zatem, uznać należało, że wypowiedzenie umów leasingu nr (...) przez (...) S.A. było skuteczne. Od tego też momentu zgodnie z § 3 pkt 4 OWU w stosunku do Leasingobiorcy zaktualizował się obowiązek niezwłocznego, nie później niż w terminie wyznaczonym przez Finansującego – w niniejszej sprawie do dnia 19 września 2012r. – zwrotu przedmiotów leasingu na swój koszt i ryzyko w miejsce wskazane przez Leasingodawcę.

Jakkolwiek wypowiedzenie umów leasingu było skuteczne i rodziło obowiązek zwrotu przedmiotów leasingu to z uwagi na doręczenie przesyłek w drodze awizo niemożliwe było faktyczne powzięcie informacji przez J. D. (1) o wypowiedzeniu umów leasingu, jak również konieczności zwrotu leasingowanych pojazdów. W związku z tym nie może być mowy o istnieniu po stronie J. D. (1) zamiaru przywłaszczenia pojazdów już w dniu 20 września 2012r., a więc licząc od dnia następnego po terminie wyznaczonym przez Leasingodawcę do zwrotu przedmiotów leasingu.

Po wypowiedzeniu umów leasingu pracownicy (...) S.A. kontaktowali się z J. D. (1) w celu wyegzekwowania zaległości, następnie próbę kontaktu z Leasingobiorcą podjął D. M.. Zatem przyjąć należało, iż pomimo doręczenia wypowiedzenia umów leasingu w drodze doręczenia zastępczego J. D. (1) wiedział o powyższym fakcie i właśnie w związku z informacją uzyskaną od pracowników Leasingodawcy, chcąc wznowić umowy leasingu dokonał wpłaty tytułem zadłużenia (w dniu 21 września 2012r. wpłata kwoty 3.000 zł tytułem umowy leasingowej nr (...), i kwoty 17.000 zł tytułem umowy leasingowej nr (...)). Prowadząc rozmowy z D. M., jak również dokonując spłaty części zaległości zachowanie oskarżonego można oceniać w kategoriach prób renegocjacji warunków umów leasingowych, a co za tym idzie pomimo niezwrócenia leasingowanych pojazdów nie jest możliwe wykazanie istnienia po stronie oskarżonego zamiaru sprzeniewierzenia przedmiotów leasingu.

Wpłaty dokonane przez oskarżonego w dniu 21 września 2012r. nie pokrywały w całości istniejącego zadłużenia, a zatem J. D. (1) musiał się liczyć z niemożnością wznowienia umów leasingu, co wiązało się z obowiązkiem zwrotu leasingowanych pojazdów. W związku z tym, że J. D. (1) nie zwracał Leasingodawcy przedmiotów leasingu, (...) S.A. w dniu 01 października 2012r. wysłał przedsądowe wezwanie do natychmiastowego zwrotu przedmiotów leasingu pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Wezwanie zostało doręczone na adres do korespondencji – G. ul. (...) w okresie od dnia 05 października 2012r do dnia 08 października 2012r. Przyjęty przez Sąd czasookres doręczenia przesyłki wynika z faktu, iż ze zwrotnego potwierdzenia odbioru korespondencji (k. 225) wynika, że przesyłka została nadana w W. w dniu 04 października 2012r. i w dniu 09 października 2012r. potwierdzenie doręczenia zostało zwrócone do nadawcy przez Urząd Poczty w G.. Nadto przesyłka została doręczona J. D. (2), jednakże na zwrotnym potwierdzeniu odbioru nie została umieszczona data doręczenia. Biorąc

pod uwagę datę wysłania przesyłki i datę wysłania zwrotnego potwierdzenia jej odbioru przez Urzędy Pocztowe przyjąć należało okres doręczenia od dnia 05 października 2012r. do dnia 08 października 2012r., a więc okres pomiędzy wysłaniem przesyłki, a zwrotem do nadawcy potwierdzenia jej doręczenia.

Od dnia doręczenia – najpóźniej w dniu 08 października 2012r. – wezwania do zwrotu przedmiotów leasingu J. D. (1) zobowiązany był do natychmiastowego zwrotu pojazdów. Oskarżony nie zwrócił leasingowanych pojazdów, nie skontaktował się również z przedstawicielami (...) S.A. Co więcej, będąc poinformowany przez D. M. o obowiązku zwrotu pojazdów zobowiązał się do ich zwrotu, jednakże w umówionym terminie nie zwrócił ich, jak również nie poinformował D. M. o powodach takiego zachowania. Następnie w dniu 21 listopada 2012r. w telefonicznej rozmowie z Ł. G. oskarżony ponownie został poinformowany o wypowiedzeniu umów leasingu i konieczności zwrotu leasingowanych pojazdów, jednakże odmówił ich wydania i oświadczył, że żądania (...) S.A. są bezpodstawne. Nadto oświadczył Ł. G., że może szukać pojazdów, a i tak ich nie znajdzie (k. 57v).

Zatem uznać należało, iż począwszy od dnia 09 października 2012r., a więc dnia następnego po dniu doręczenia przedsądowego wezwania do zwrotu przedmiotów leasingu, które miało miejsce w okresie od dnia 05 października 2012r. najpóźniej do dnia 08 października 2012r. J. D. (1) był w pełni świadomy stanowiska Leasingodawcy odnośnie braku możliwości wznowienia umów leasingowych i obowiązku zwrotu przedmiotów leasingu.

J. D. (1) pomimo kategorycznego stanowiska Leasingodawcy i prowadzonego postępowania windykacyjnego przez „Kancelarię Adwokacką (...)” nie zwrócił samochodów B. (...)o nr rej. (...) i B.(...)o nr rej. (...), jednocześnie pomimo niespłacenia zadłużenia (w okresie od dnia 16 października 2012r. do dnia 23 listopada 2012r. wpłata łącznie z tytułu zadłużenia i odsetek kwoty 31.208,21 zł), cały czas w sposób nieuprawniony korzystał z przedmiotów leasingu z wyłączeniem właściciela.

W ocenie Sądu taka postawa oskarżonego pozwala uznać, iż od dnia 09 października 2012r., działał on z zamiarem przywłaszczenia samochodów B. (...)o nr rej. (...)i B.(...)o nr rej. (...). Podobnie, jak w przypadku samochodu B. (...), nr rej. (...) o braku zamiaru przywłaszczenia nie mogą świadczyć twierdzenia oskarżonego o ekonomicznych przesłankach determinujących niezwrócenie przedmiotów leasingu.

Wskazać należy ponownie, że (...) Sp. z .o.o. od czasu jej zakupu w październiku 2010 roku do czasu zawarcia umowy leasingu nr (...) w dniu 16 maja 2011r., jak i umów leasingu nr (...) z dnia 25 maja 2012r. i nr (...) z dnia 11 czerwca 2012r. nie osiągała żadnych zysków, raty leasingowe umowy nr (...) były spłacane ze środków własnych oskarżonego pochodzących z prywatnej pożyczki. Pomimo braku płynności finansowej w Spółce oskarżony w maju i czerwcu 2012r. zdecydował się na leasing kolejnych dwóch ekskluzywnych samochodów chociaż dysponował samochodem B. (...), nr rej. (...), jak również wcześniej leasingowanym samochodem marki M. (...) o nr rej. (...). W świetle kondycji finansowej (...) Sp. z o.o. taką decyzję ocenić należy co najmniej jako nierozważną i nieuzasadnioną gospodarczo. Oceny tej nie może zmienić tłumaczenie oskarżonego, iż powodem decyzji o leasingowaniu kolejnych pojazdów był zamiar kreowania dobrego wizerunku firmy przed potencjalnymi kontrahentami. Sprawami Spółki faktycznie zajmował się jedynie oskarżony, Spółka nie zatrudniała żadnych pracowników, którzy korzystaliby z leasingowanych pojazdów, a samochody użytkowane były przez żonę i syna oskarżonego, który co prawda jest jedynym udziałowcem (...) Sp. z o.o., jednakże pojazdu nie wykorzystywał do celów służbowych, a zatem tłumaczenie to wydaje się całkowicie nieracjonalne. Nie sposób, bowiem przyjąć, iż J. D. (1) potrzebował aż trzech luksusowych pojazdów marki B. i do tego jeszcze samochód marki M. (...) o nr rej. (...) by godnie reprezentować Spółkę. Oceny tej nie zmienia również to, że oskarżony liczył na dochodową działalność Spółki i pozyskanie środków na bieżącą obsługę jej zobowiązań. (...) Sp. z o.o. od czasu jej zakupu do chwili obecnej, nie przeprowadziła żadnych transakcji gospodarczych, nie wygenerowała żadnego dochodu, co więcej nie doszło do realizacji żadnej umowy handlowej. To pozwala twierdzić, iż przedstawiana przez oskarżonego świetlana wizja rozwoju Spółki i związanych z tym zysków daleka była od rzeczywistości, a brak płynności finansowej i związana z tym niemożność terminowej realizacji zobowiązań przez Spółkę winien skłonić oskarżonego do podejmowania bardziej racjonalnych decyzji finansowych. Oczywiście jest, iż prowadzenie działalności gospodarczej związane jest z ryzykiem gospodarczym i takie ryzyko oskarżony jako prokurent (...) Sp. z o.o. podjął zawierając umowy leasingu, jednakże w związku z nierealizowaniem przez Spółkę

zobowiązań wobec Leasingodawców winien dotrzymać warunków umów i zwrócić przedmioty leasingu. Oczywistym jest przy tym, iż oskarżonemu po wypowiedzeniu umów zależało na ich wznowieniu i mógł w tym celu podjąć działania mające na celu negocjacje z Leasingodawcą, jednakże wobec niespłacenia zadłużenia i kategorycznego stanowiska Leasingodawców obowiązek zwrotu leasingowanych pojazdów jawi się jako oczywisty.

Odmowy wydania przez J. D. (1) Leasingodawcy (...) S.A. przedmiotów leasingu nie można tłumaczyć, na co również wskazywał, faktem zawarcia przez niego w imieniu (...) Sp. z o.o. niekorzystnych z punktu widzenia Leasingobiorcy umów leasingu. Oskarżony, na co sam wielokrotnie wskazywał od długiego czasu prowadził działalność gospodarczą, był lub miał być stroną poważnych umów handlowych z kontrahentami zarówno krajowymi, jak i zagranicznymi, a zatem z całą pewnością zawierając umowy leasingu był w pełni świadomy warunków i skutków zaciąganych zobowiązań, a co za tym idzie uważając, iż umowy są niekorzystne dla Leasingobiorcy mógł ich najzwyczajniej nie zawierać, a podjęcie odmiennej decyzji nie może wyłączać jego odpowiedzialności karnej.

O tym, iż J. D. (1) działał z zamiarem przywłaszczenia świadczy również fakt, iż pomimo wydania w dniu 18 listopada 2013r. postanowienia o żądaniu wydania przez J. D. (1) – prokurenta (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Ł. samochodu osobowego samochodów osobowych marki B. (...) o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) oraz B.(...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) oraz o dokonaniu przeszukania w przypadku odmowy jego wydania nie zwrócił przedmiotów leasingu.

Brak dobrowolnego wydania leasingowanych pojazdów, niemożność ustalenia miejsca ich przechowywania, brak kontaktu ze strony J. D. (1) z (...) S.A., niemożność wykonania postanowienia z dnia 11 listopada 2013r. o żądaniu wydania rzeczy długotrwale wyłączały możliwość dysponowania przedmiotami leasingu przez Leasingodawcę i w obiektywnym ujęciu były wyrazem wykonywania uprawnień właścicielskich przez oskarżonego. Co więcej, po zatrzymaniu przez Policję w dniu 02 grudnia 2013r. samochodu B. (...)o nr rej. (...) pracownik Kancelarii Adwokackiej (...) W. C. skontaktował się telefonicznie z J. D. (1) celem ustalenia terminu zwrotu samochodu B. (...)o nr rej. (...). J. D. (1) wyraził wolę zwrotu pojazdu, jednakże pomimo takiej deklaracji tego nie uczynił. To jednoznacznie wskazuje na celowe i świadome wykonywanie w stosunku do przedmiotów leasingu uprawnień właścicielskich z wyłączeniem faktycznego właściciela i świadczy o istnieniu zamiaru trwałego włączenia przedmiotów leasingu do swojego majątku. Każdorazowo pojazdy zostały odzyskane przez (...) S.A. na skutek przymusowego ich odebrania przez Policję, przy czym samochód B.(...)o nr rej. (...) został zatrzymany w związku z prowadzonym postępowaniem windykacyjnym odnośnie samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), który również stanowił poszukiwany przedmiot leasingu.

Uznając, iż oskarżony dopuścił się sprzeniewierzenia przedmiotów leasingu Sąd poddał analizie przyjętą przez Oskarżyciela w akcie oskarżenia kwalifikację prawną poszczególnych działań oskarżonego, które uznane zostały jako jeden czyn zabroniony tzw. czyn ciągły.

Zgodnie z brzmieniem art. 12 k.k., przestępstwo ciągle zachodzi, gdy spełnione są określone przesłanki podmiotowe i przedmiotowe. Przesłanką podmiotową jest istniejący z góry zamiar, obejmujący realizację zamierzonego przestępstwa w dwu lub więcej zachowaniach, natomiast przesłanki przedmiotowe to "krótkie odstępy czasu" między tymi zachowaniami, a także tożsamość pokrzywdzonego w wypadku zamachów na dobro osobiste. Sąd Najwyższy w wyroku z 26.03.1999 r. (IV KKN 28/99, Prok. i Pr. 1999, nr 10, poz. 2) podkreślił, że chodzi tu o zamiar w rozumieniu art. 9 § 1 k.k., przy czym musi to być ten sam zamiar (a nie taki sam), a zatem wszystkie elementy składowe (zachowania) muszą być nim objęte. W treści art. 12 k.k. brak jest wyraźnego wskazania, iż przesłanką konstrukcji czynu ciągłego jest jednorodność zachowań składających się na taki czyn, aczkolwiek taki warunek w literaturze przedmiotu formułuje się. Jednorodności zachowań nie można jednak utożsamiać z jednorodnością (por. Komentarz do art. 12 kodeksu karnego w: A. Marek, Kodeks karny. Komentarz LEX, 2007). Zawarta w art. 12 k.k. przesłanka "krótkich" odstępów czasu między poszczególnymi zachowaniami składającymi się na przestępstwo ciągle w orzecznictwie i doktrynie różnie jest interpretowana. W wyroku z 4 IV 2000 r. (V KKN 41/00, Orz. Prok. i Pr. 2001, nr 2) Sąd Najwyższy stwierdził, iż przepis art. 12 k.k. nie zawiera w tym względzie żadnych wskazówek interpretacyjnych, niemniej odstępy czasu między poszczególnymi zachowaniami istotnie nie mogą być duże. Wydaje się jednak, że niezależnie od ustalenia granic czasowych, omawianą przesłankę należy interpretować w kontekście

więzi uzasadniającej uznanie poszczególnych zachowań za fragmenty większej całości, jaką jest przestępstwo ciągłe. Wszak muszą to być zachowania realizujące ten sam zamiar.

W niniejszej sprawie Sąd przyjął, że J. D. (1) dopuścił się przywłaszczenia w dniu 09 października 2012r. powierzonego mu na mocy umowy leasingu nr (...) z dnia 25 maja 2012r. samochodu marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) oraz na mocy umowy leasingu nr (...) z dnia 11 czerwca 2012r. samochodu marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) oraz przywłaszczenia w dniu 14 lutego 2013r. powierzonego mu na mocy umowy leasingu nr (...) z dnia 16 maja 2011r. samochodu marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...). Całe analizowane zachowanie oskarżonego niewątpliwie rozciągnięte było w czasie i składało się z pojedynczych czynności.

W ocenie Sadu, w odniesieniu do sprzeniewierzenia samochodów B. (...)o nr rej. (...)oraz B. (...)o nr rej. (...) można mówić o tożsamości zamiaru towarzyszącego ich realizacji. Umowy leasingu nr (...)i nr (...)zostały wypowiedziane przez (...) S.A. w tym samym dniu, w tym samym dniu zaktualizował się również obowiązek zwrotu leasingowanych pojazdów, również w stosunku do obu przedmiotów leasingu wszczęte zostało postępowanie windykacyjne. J. D. (1) w stosunku do Leasingodawcy w związku z wypowiedzeniem umów leasingu prezentował tożsame zachowanie, w obu przypadkach nie zwrócił leasingowanych pojazdów, a zatem po jego stronie istniał z góry powzięty zamiar, co do wykonywania uprawnień właścicielskich wobec leasingowanych pojazdów w wyłączeniem osoby uprawnionej, co przesądzało o zakwalifikowaniu zachowania oskarżonego jako sprzeniewierzenia w ramach czynu ciągłego.

Jednocześnie, z uwagi na podmiotową konstrukcję czynu ciągłego niemożliwe było zdaniem Sądu przyjęcie, iż przywłaszczenie samochodu B. (...), nr rej. (...) powierzonego oskarżonemu mu na mocy umowy leasingu (...) z dnia 16 maja 2011r. stanowiło zachowanie stanowiące element jednego czynu. Brak bowiem dowodu na istnienie w dniu 09 października 2012r. (sprzeniewierzenie samochodów B. (...)o nr rej. (...)oraz B. (...) o nr rej. (...)) z góry powziętego zamiaru oskarżonego, co do przywłaszczenia w dniu 14 lutego 2013r. powierzonego mu samochodu B. (...), nr rej. (...). Instytucja czynu ciągłego wymaga, by poszczególne zachowania sprawcy łączone były w całość jednolitym zamiarem obejmującym całość jego aktywności (ustawodawca opowiedział się tym samym za tzw. subiektywną koncepcją przestępstwa ciągłego). Samo stwierdzenie, że oskarżony dopuszczał się w krótkich odstępach czasu, każdorazowo w podobnych okolicznościach przestępstw sprzeniewierzenia nie wystarcza dla przyjęcia czynu ciągłego. W konsekwencji – na skutek udowodnienia, że oskarżony dopuścił się jednak każdego z zachowań objętych zarzutem aktu oskarżenia - konieczne stało się odrębne ich przypisanie i przyjęcie, że zachowanie polegające na sprzeniewierzeniu samochodu marki B. (...), nr rej. (...), rok prod. (...), nr VIN (...) na szkodę (...) Sp. z o.o. stanowiło odrębny czyn przestępny od czynu ciągłego polegającego na sprzeniewierzeniu samochodów marki B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) i B. (...)o nr rej. (...), rok. prod. (...), nr VIN (...) na szkodę (...) S.A.

Sąd po analizie zebranych w sprawie dowodów w punkcie 1 wyroku uznał oskarżonego J. D. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 284 §2 k.k. popełnionego w dniu 14 lutego 2013 roku oraz w punkcie 2 wyroku przestępstwa z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnionego w dniu 09 października 2012r.

Sąd uznał jednocześnie, iż J. D. (1) dopuścił się popełnienia przestępstwa sprzeniewierzenia przypisanego mu z punkcie 2 wyroku w stosunku do mienia znacznej wartości. Zgodnie, bowiem z treścią art. 115 §5 k.k. mieniem znacznej wartości jest mienie, którego wartość w czasie popełnienia czynu zabronionego przekracza 200.000 złotych., przy czym wartość sprzeniewierzonego przez oskarżonego mienia wynosiła około 589.500 zł.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na względzie następujące okoliczności:

Sąd Okręgowy uznał, iż współmierne do stopnia społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonemu oraz do stopnia jego zawinienia będą następujące kary:

- za czyn pierwszy kwalifikowany z art. 284 §2 k.k. – kara 1 roku pozbawienia wolności oraz 150 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda,

- za czyn drugi kwalifikowany z art. 284 §2 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. – kara 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz 250 stawek dziennych grzywny po 20 zł każda.

Rozważając przez pryzmat dyrektyw z art. 53§1 i 2 k.k. oraz art. 115 §2 k.k. kwestię wymiaru oskarżonemu kary za wszystkie przypisane mu przestępstwa, Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących.

Okolicznością obciążającą była natomiast uprzednia dziewięciokrotna karalność oskarżonego za przestępstwa, w tym czterokrotnie za przestępstwa przeciwko mieniu, co wskazuje, iż wejście przez oskarżonego w konflikt z prawem nie było zdarzeniem o charakterze incydentalnym, lecz stanowi stały element jego postępowania.

Działanie oskarżonego, który zawarł trzy umowy leasingu, z czego odnośnie dwóch nie dokonał żadnej terminowej wpłaty rat leasingowych, jednocześnie przez okres półtora roku, a w przypadku umowy leasingu B. (...), nr rej. (...) przez okres ponad trzech lat w sposób nieuprawniony korzystał z leasingowanych pojazdów świadczy o całkowitym lekceważeniu zasad obowiązujących uczciwego przedsiębiorcę i wskazuje na dalece nieuczciwą i roszczeniową postawę oskarżonego, który w sposób całkowicie świadomy nie tylko nie wywiązał się z ciążących na nim zobowiązań, lecz również naruszył porządek prawny, co winno spotkać się z surową reakcją znajdującą odzwierciedlenie w wymiarze kary. J. D. (1) nie jest, bowiem przestępcą przypadkowym, a wręcz przeciwnie – popełnianie przez niego kolejnych przestępstw stanowi stały sposób jego postępowania i jawi się jako wypróbowana i łatwa metoda na zdobywanie środków finansowych i poprawę warunków materialnych.

Wymierzając oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności kary grzywny Sąd kierował się potrzebą kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, a w tym zakresie zwłaszcza zapobieżeniu społecznemu poczuciu bezkarności sprawcy i braku odpowiedniej reakcji organów wymiaru sprawiedliwości na popełnienie przestępstw. Ustalona wysokość stawek dziennych w ocenie Sądu jest adekwatna do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów – wyrażająca się w wyżej przywołanych okolicznościach łagodzących i obciążających, natomiast stawka dzienna odpowiada stosunkom majątkowym i możliwościom zarobkowym oskarżonego.

Wymierzenie oskarżonej dwóch kar pozbawienia wolności i grzywny obligowało Sąd Okręgowy do wymierzenia kar łącznych.

W tym miejscu wskazać należy, że między datą popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu J. D. (1), a datą orzekania, z dniem 01.07.2015r. nastąpiła zmiana ustawy karnej w zakresie regulacji dotyczącej zasad orzekania i wymiaru kary łącznej. Zgodnie z art. 4 §1 k.k. w takiej sytuacji należy stosować ustawę nową (art. 85 k.k. i 86 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 01.07.2015r.) chyba, że ustawa poprzednia (art. 85 k.k. i 86 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30.06.2015r.) jest względniejsza dla sprawcy w danym, konkretnym przypadku, przy czym w orzecznictwie podkreśla się, iż do oceny, która ustawa jest względniejsza dla sprawcy, konieczne jest porównanie całych ustaw, a nie tylko poszczególnych jej przepisów.

vide: wyrok SN z 27.02.1970r, Rw 128/70, OSNKW 1970 z. 6 poz. 58, wyrok SN z 06.07.1970r, OSNKW 1970 z. 4 – 5, wyrok SN z 29.01.1970r, OSNKW 1970 z. 4 – 5, poz. 38).

W niniejszej sprawie porównanie granic wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wskazanej w art. 86 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. (do 15 lat pozbawienia wolności) i w art. 86 §1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 01.07.2015r. (do 20 lat pozbawienia wolności) prowadzi do jednoznacznego wniosku, że granice wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wskazane w art. 86 §1 k.k. w brzmieniu poprzednio obowiązującym mają charakter względniejszy. Tak, więc jako podstawę wymiaru kary łącznej należało przyjąć art. 85 k.k. i art. 86 §1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przez dniem 01.07.2015r.

Odnosząc się, zatem do wymiaru kar łącznych wskazać należy, iż przypisane oskarżonemu czyny stanowiły tożsamy zespół zachowań wypełniający znamiona przestępstwa sprzeniewierzenia, popełnione zostały w bliskim odstępie czasowym, co uzasadniało zastosowanie zasady absorpcji. Jednocześnie popełnione zostały na szkodę różnych

pokrzywdzonych, co przemawiało za częściową kumulacją. Sąd był władny wymierzyć oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 1 roku i 10 miesięcy do 2 lat i 10 miesięcy oraz karę grzywny w granicach od 250 stawek dziennych do 400 stawek dziennych. Mając na uwadze powyższe podmiotowo-przedmiotowe związki czynów oskarżonego oraz ilość kar podlegających połączeniu uznać należało, iż adekwatną karą łączną w stosunku do czynów oskarżonego będzie kara 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz 300 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 20 zł.

Wymierzona J. D. (1) kara jest karą surową, oddaje ona jednak stopień winy oskarżonego, uwzględnia wysoki stopień szkodliwości społecznej przypisanych mu czynów. Sąd uznał, że tylko taka kara będzie dla oskarżonego bodźcem do przemyślenia swego postępowania, a z drugiej strony spełni swoje cele tak zapobiegawcze, jak i wychowawcze oraz spowoduje, iż będzie on miał świadomość zagrożenia, jakie niesie za sobą popełnianie kolejnych przestępstw, w szczególności przestępstw przeciwko mieniu i nie będzie miał poczucia bezkarności.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd orzekł na podstawie przepisów wskazanych w punkcie 4 wyroku, które uzasadniają cztery terminy rozpraw.

Mając na uwadze obecną sytuację majątkową oskarżonego, jak również fakt, iż w stosunku do niego orzeczona została bezwzględna kara pozbawienia wolności, Sąd zwolnił go w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym nie wymierzył mu opłaty.

SSO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Notować w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć obrońcy oskarżonego.
3. Za 7 dni lub z apelacją.

Poznań, dn. 06.07.2016r

SSO Izabela Dehmel